

Sanje v ujetništvu

Zaklenil je svoje sanje
v grad z zlato streho
in srebrnimi rešetkami,
obsodil je svoje sanje na smrt.

Sel sem mimo in zagledal sem
bled obraz za srebrnim pletom,
globoke oči za srebrno zaveso,
in za hip se je tam, za tistim srebrnim,
za steno nedotakljivega,
žalostno nasmehnilo.

Zaklenil je svoje sanje
in jih obsodil na smrt,
sanje pa niso hotele umreti,
z nemim krikom so prebadale
zlato streho in lomile
srebrna okna,

davil je sanje,
da ne bi uporne bile,
da ne bi razbile zlatega stropa
in srebrnih lin —
in jih zadavil.

Ko pa so sanje umrle,
je tudi on padel na tla
in bil mrtev,
ni vedel, da nihče ne more živeti
brez sanj.

Njegova hiša sameva,
zlata streha se je udrla,
srebrna zavesa oken je raztrgana,
in dež in veter in zvezde,
tuja, hladna božanstva,
se sprehajajo po njegovem praznem,
razpadajočem,
zapuščenem gradu.